

Ár 1852 Apríl 20. á Akakvíðum: Gleðibær hreppur
var auk þess haldið af sýslumanninum í Gaffardar sýslu með
vottum Hermanní Þorpfússyni á Bítungerði og Jóni
Stefanssyni á Myrarlósi til að fyrirhaldin sé, er Guð
mundað Þorursson höfð á Bítun höfðar gegn konu
hans Ásleysi Þorsteinisdóttur á Akakvíðum til hjóna-
skilnaðar. Sætundan lagði fram 2 skrefur í malinu
bútur í p. m., klögun til Dattarefjarinna með áriðatri-
viðum til dóms og laga, og lokinu vitnisburð hlutaðinganna
Saknarpreitv um, að Ásleysi höfð í Sept. 1850 fædd andvana,
barn, er maður kunnar synjað þess fadersni barnsins.
Þessi skjal voru merkt Á til D. svokf.

Þessi má geta, að ríttarháð þetta átti að haldast á
Hingstádamum Glerdæla, en þar komu Ardyr skordrátt við
sköfnvottana undan með þar vegna heitou þadlíka sínd, þá
sjóð domarinn af, að setja þingid hjó á heimili þennar.

Þessi sköfnuð Ardyr þvörteindottar kom fyrir ríttinn ávandr
bónda Stefán Jónssóni á Kórakla, er var úthöfnuð af
Gylfmanni til að vera svaramáður þennar í þessu máli.

Sköfnuðinn gat þess, að það væri ein næsting á síðan
þar hjóinn ^{þessi sköfnuð} að samvirkum, og þortok, að hann væri þadri
á barni þvi, er Ardyr á 5. Sept. 1850.

Þessi sköfnuð kvæðst skandað við sínu þvora þramburð, að
það væri enginn annar þadri á þvi en hann.

Sköfnuðinn ótlaði þá, að þá ^{þessi sköfnuð} þvörteindottar vör þvora
Stéinsson á höggmanniþlíð til upplýngar í þessu máli, og
ótlaði að hann væri gæðuð um, hvað hann þvörteindottar vissi um
þaderni þvörteindottar nefnduð andvanað þarni.

Sköfnuðinn Jónar Stéinsson kom þá fyrir ríttinn og var
sann sögðrskyldur þvörteindottar þvörteindottar, og þvörteindottar var hann
gæðuð á þá þvörteindottar, sem á þvörteindottar er á vörteindottar. Hann þvörteindottar:

Þegar og í þvora þvörteindottar að þvörteindottar ávandr Ardyri þvörteindottar,
á vörteindottarinn á milli þvörteindottar þvörteindottar, þvörteindottar og að gæðuð þvörteindottar
þaderni þvörteindottar þvörteindottar er þvörteindottar á þvora þvörteindottar, til þvörteindottar að vörteindottar
kvart og átti þvörteindottar að stunda til, að þvörteindottar þvörteindottar á svörteindottar
þvörteindottar á þvora þvörteindottar, eillegar að hann þvörteindottar vörteindottarinn,
sagði þvörteindottar þvörteindottar, að þvörteindottar vildi átti svörteindottar þvörteindottar á
þvora þvörteindottar, og þvörteindottar þvörteindottar sagði þvörteindottar, en og þvörteindottar átti
með fullri vörteindottar, þvörteindottar var þvörteindottar ávandr seinnar, að Stefán
þvörteindottar þvörteindottar þvörteindottar bóndi á Ástla'kötöðum
vörteindottar þvörteindottar, og enginn annar, þvörteindottar og var, með
þram af þvörteindottar, að þvörteindottar þvörteindottar um þvörteindottar, og sagði
og þvörteindottar þvörteindottar, einog og þvörteindottar fullkomlega þvörteindottar, að

heuni veri ákætt, að seztu mjög ^{það} því Gudmundar mundli
strax vinna neitanareidum, einnig hann þá skilad sjer, svo
ekki þessu að skilad, að ~~það~~ yri leiddur sem vötri í
málum. Þetta jatar hann ískt bókad.

Þess má geta, að Min stefndu Adlyf þorsteinsdóttir neitadi
þvi, að hún hefði nokkurn tíma sagt, að Skjökubóndi kenndur
veri faðir að barnum, en kannadist við, að hún hefði sagt, að
hún villi ekki sverja barnid uppá ^{meina} sinn. Öllum nærifóðlum

Þess má geta, að barnspungi var auðgjanleg, ^{það} að konan
Adlyf gengur með barnspunga, og kannast hún við, að tvö
sjer og að það sjer ekki ^{af} völdum manni kenndur. Lit
dómarrinn því sekkbandannum í Gósi, að það veri nóg ástadað
að krossast skilnadar dómum, svo hann þessu ekki að einna
neitanareid fyrir faðerni barnspuni er það dæm. Þyrra hant
en með því dómarrinn áleit ofrennt, að styrja um það að
hinn ofpedda barni, stakkt hann uppá þvi, að málum
veri frettad, þangað til það það dæm.

Sekkbandinn svaradi til þess, að það með þetta veri
þvi að dragast allt af lengi, þá krossfest hann, að
það veri strax dæm. ^{það} skilid undir dóm og að þá skilid og
máli ^{það} dómarrinn ^{af} þessu vottanna.
Var svo málið það af sekkbandi og verjanda lagd,
og af rjettinum skilid, undir dóm, og að skendarkorri
líðum var í máli þessu upp kvæðum svo skilid.

Dómur

Þarad það með eigin meðkenningu og augljósum
útvortis merkjum er sannad, að konan Adlyf þorsteini-
dóttir á Sklakstöðum hefði tekid fram þvi manni kenndur
Gudmundi Pettersyni á Þítu, og þannig brot af þvi
hjórabandi rjettum sínu, þá flýtur skilid þar af, að
krossu sekkbandi Gudmundar um, að hjórabandi þessu
skali vera öldungid skilid, skilid að verda þann genst.
Og flýtur þá einnig af laganna þyrrumelnum, að Gudmundar
má gjtast aftur, á hvenær sem hann vill, en konan

Skilja má ekki gjafast aftur nema með kóngingloysi
Eftir þessum málalokum ver kinni stefnelu einnig á
borgar málskotnadin til dómara og stefnuvottanna
samkvæmt aukabókunargljóðunni frá 16. Sept. 1830.

Því dæmist rétt að vera
konan Skilja þorsteinsdóttir hafi búið af sjer þóna-
bandid með manni þennar Gudmundi Petursyni, og
skal því þessvegna ólögungid skilid. þaradanki á
kinn að borgar málskotnadin til dómara og stefnu-
vottanna eftir réttum reikningi.

Þriem

Þessi dómur var lesinn upp hátíð fyrir réttinum í ákyn-
slutadeigenda, og var svo þinginn slitað

Þriem Jon Stefnhan, son H. Sigfussari
haldala.

Gudmundur Petrus son

Andris Bartheleus Dattin

Stefhan Jóns son